

Sygn. akt IV CSK 208/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa K. T.
przeciwko B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
oraz "U." Spółce Jawnej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 listopada 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej "U." Spółki Jawnej w S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany „U.” sp. jawna w S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 grudnia 2017 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 14 grudnia 2016 r. Sąd pierwszej instancji zasądził od tego pozwanego na rzecz powoda K. T. kwotę 113 100 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., zaś od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie; oddalił powództwo w pozostałym zakresie w stosunku do pozwanego „U.” oraz w całości w stosunku do pozwanego B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., ponadto rozstrzygnął o kosztach postępowania. Powód dochodził od obydwu pozwanych in solidum zapłaty kwoty 651.867,08 zł odsetkami ustawowymi, tytułem odszkodowania za szkodę spowodowaną nienależytym wykonaniem umów, na mocy których pozwany B. wykonywał posadzkę przemysłową, a pozwany „U.” dostarczał beton o określonych parametrach do jej wykonania. Po rozłożeniu masy betonowej uwidoczniły się wady w postaci odspojień, spękań i złuszczeń. Strony podjęły próby naprawy, 100 m² posadzki zostało sfrezowane i uzupełnione nadlewką. Do porozumienia jednak nie doszło. Powód wszczął postępowanie w sprawie zabezpieczenia dowodu z odpowiedniej ilości próbek betonu, oględzin posadzki oraz dokumentacji fotograficznej. Postanowienie o zabezpieczeniu wydał w dniu 25 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Ł., który zlecił wykonanie tych czynności Instytutowi Badawczemu Dróg i Mostów w W. Zakładowi Betonu (IBDM). Następnie powód zdecydował się na skucie posadzki i wykonanie nowej przez innego wykonawcę i z innego rodzaju betonu, z zastosowaniem odmiennego zbrojenia w stosunku do posadzki wykonanej pierwotnie. Dochodzona kwota stanowiła koszt robót naprawczych. Wydane w sprawie opinie IBDM, a przede wszystkim biegłego J. L. potwierdziły wadliwość mieszanki betonowej i prawidłowe wykonywanie umowy przez B. Sąd, opierając się na ustaleniach wynikających z opinii Instytutu i biegłego oraz opinii prywatnej W. R., zweryfikował wysokość szkody, uznając, że wystarczające było przeprowadzenie naprawy z zastosowaniem metody wykorzystanej na próbnym 100 m² posadzki, ponieważ sposób usunięcia wad

wybrany przez powoda spowodował wykonanie pokrycia lepszego jakościowo, niż objęte umową z pozwanymi. Zastosowanie technologii obejmującej sfrezowanie części górnej posadzki i uzupełnienie tej części nową wylewką kosztowałoby 113.100 zł, i tej wysokości odszkodowanie zasądził Sąd Okręgowy, a jego ustalenia i poglądy prawne podzielił Sąd Apelacyjny, rozpatrujący sprawę na skutek apelacji pozwanego „U.”.

W skardze kasacyjnej skarżący „U.” zarzucił uchybienie przepisom postępowania - art. 233 § 1 k.p.c., art. 290 k.p.c., art. 245 k.p.c., art. 278 k.p.c., oraz art. 328 § 2 k.p.c. Z kolei w ramach podstawy naruszenia prawa materialnego wskazał niewłaściwe zastosowanie art. 627 k.c.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...] oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów dotychczasowego postępowania oraz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Powód nie złożył odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżący wskazali na wystąpienie przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Stwierdzili, że „zaskarżone orzeczenie Sądu Apelacyjnego i Sądu Okręgowego w oczywisty sposób narusza przepisy postępowania, a mianowicie przepisy art. 290 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez przyznanie przymiotu opinii

dokumentom prywatnym sporządzonym przez dr W. R. i obdarzenie ich walorem pełnej wiarygodności, w sytuacji braku wiedzy opiniującego wykazany w protokole przesłuchania przez samego opiniującego. Ponadto odmówienie wiarygodności opinii wydanej w oparciu o art. 290 k.p.c. przez Instytut Techniki Budowlanej w W., a popartej prywatnymi dokumentami, które to Sąd „zapomniał” wskazać i odnieść się co do ich walorów dowodowych lub ich braku, a jednocześnie obdarzył kwestionowany w całości dokument dr R. jako wiarygodny, a opinia biegłego L. stanowi powielenie kwestionowanych i nielogicznych wywodów Pana R., a nawet potwierdza brak wiedzy o plastyfikatorach i ich wpływu na dojrzewanie betonu.”

Powołanie się na poważne wątpliwości interpretacyjne jako przyczynę kasacyjną (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) zakłada nie tylko wskazanie przepisu prawa i stwierdzenie, że - w ocenie skarżącego - wywołuje on wątpliwości. Konieczne jest również wykazanie, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, wyjaśnienie na czym one polegają, ich uzasadnienie, a także wskazanie rozbieżnych wariantów interpretacyjnych, z odwołaniem się do dotychczasowych poglądów orzecznictwa i dostępnego piśmiennictwa. Jeżeli konkretny przepis był już przedmiotem wykładni w judykaturze, a interpretacja ta jest w ocenie skarżącego nieuzasadniona, nieodzowne jest również przedstawienie racji, które przemawiają za zmianą dotychczasowej linii interpretacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, LEX nr 2497706). Niniejsza skarga nie zasługuje na przyjęcie, przede wszystkim dlatego, iż skarżący nie wskazał, o wykładnię których przepisów prawa wnosi, a w konsekwencji nie zawarł również wymaganego wyводу prawnego wskazującego na występowanie potrzeby wykładni określonych przepisów ze względu na rozbieżności w ich wykładni czy też wątpliwości interpretacyjne. Wskazać należy, iż w przypadku rozbieżności w wykładni przepisów należy nie tylko się do tego odwołać, ale na podstawie profesjonalnego, pogłębionego wyvodu prawniczego wskazać przez przykłady orzecznictwa i wypowiedzi doktryny, na czym wątpliwości interpretacyjne i rozbieżność wykładni polega. Nie może się to jednak sprowadzać się do kwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 17 lipca 2018 r., II CSK 144/18, Legalis numer 1805823).

Z kolei oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi z tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na tę przesłankę powinien wykazać oczywistą zasadność przynajmniej jednego zarzutu swojej skargi kasacyjnej, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa. Powinien przekonująco uargumentować, że zarzucone uchybienie doprowadziło do jaskrawo nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910).

Skarżący upatruje przyczynę oczywistej zasadności swojej skargi w oparciu rozstrzygnięcia na ustaleniach opinii prywatnej. Jednak treść uzasadnień wyroków Sądów obu instancji przeczy by tak się rzeczy miały. Sądy wyjaśniły, że oparły się na opiniach Instytutu Techniki Budowlanej w W. oraz biegłego sądowego J. L. Sąd Apelacyjny wskazał jedynie na ich spójność z wnioskami płynącymi z przedsądowej opinii sporządzonej przez świadka W. R., podkreślając, „iż sporządzenie opinii przedsądowej przez dr inż. W. R., mającego opinię wysokiej klasy specjalisty w swojej dziedzinie, odbyło się w sposób zapewniający udział i wysłuchanie wszystkich zainteresowanych stron, także skarżącego, co obala ewentualny zarzut o jej stronniczości”. Uznać zatem należy, iż wymieniona przez skarżącego podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują na wystąpienie innych podstaw przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi pozwanego do rozpatrzenia.